

[Justitsministeren]

18.000 personer samfundstjeneste, åbenbart uden at disse gruppvækkende sølvsketyverier og meget mere åbenbart indtræder dér.

Hr. Nør Christensen mente, der var nogle markante udtalelser fra de hørte myndigheder, dér gik imod. Jeg ved ikke, hvad der menes med det, men det kan måske også bero på en fejlhøring, for arbejdsgruppen var sammensat af repræsentanter for politiet, domstolene, anklagemyndigheden, kriminalforsorgen og en række andre institutioner, og arbejdsgruppen er ganske enstemmig i sin indstilling. Derfor er det meget svært for mig at forstå, hvad det egentlig var, hr. Nør Christensen mente.

Vel, hr. Nør Christensen nævnte også dagspressen, og jeg vil da gerne indrømme, at jeg har set nogle læserbreve, der svarer meget nøje til hr. Lawaetz' udtalelser, men det anser jeg ikke for at være udtryk for den folkelige retsbevidsthed i denne sag.

Der er altså ikke tale om at påtvinge nogen noget som helst, vil jeg gentage over for hr. Nør Christensen. Jeg synes ærlig talt, at det forsøg, der er tale om her, er så beskedent, at vi roligt kan lade det passere og så vurdere det bagefter.

Hr. Wilhjelm var lidt inde på det aktstykke, der jo ikke er til direkte behandling her i dag. Jeg skal blot sige, at jeg ikke har udtrykt nogen formodning om, at denne udvidelse nødvendigvis vil være rent midlertidig. Jeg har sagt, at vi kan håbe, den er midlertidig, og skulle det vise sig, at dette håb går i opfyldelse, etableres udvidelsen på en sådan måde, at der ikke er vanskeligheder ved at nedtrappe antallet af afsoningspladser igen.

Jeg håber, at det lykkes nu i løbet af dette forår at få taget beslutning om dette – og jeg vil gerne gentage – beskedne forsøg. Jeg synes ikke, vi løber nogen risiko, hverken når det drejer sig om kriminalitetens størrelse eller den folkelige retsbevidsthed, ved at lade os prøve denne nye ting.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Blot for en sikkerheds skyld vil jeg gøre det helt klart over for justitsministeren, at vi fra venstres side lægger helt afgørende vægt på, at vi får svaret fra Nordjyllands arbejdsmarkedsnævnet, inden vi når til anden behandling, for vi mener ikke at kunne gå ind i

denne ordning, som jeg sagde det i mit første indlæg, hvis den alene sættes i værk i hele forsøgsperioden for Københavnsområdets vedkommende. Vi mener, der er en sammenhæng, og at vi skal have det i gang begge steder. Men det kan kun komme i gang i Nordjylland, hvis arbejdsmarkedsnævnet deroppe svarer ja. Derfor må jeg insistere på, at vi får svaret, inden sagen når til anden behandling her i folketingset.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Jeg har noteret mig partiet venstres forudsætninger. Jeg håber også, at vi hurtigt får et svar fra Nordjyllands arbejdsmarkedsnævnet.

Wilhjelm (VS):

Når ministeren i aktstykket til finansudvalget allerede på side 1 skriver, at stillingerne bortfalder ved ledighed, der indtræder i løbet af 1985, og lidt længere nede skriver, at de årlige udgifter for drift og merudgifter til løn i 1983 og 1984 er ca. 47,2 mill. kr., men reduceres til 20,6 mill. kr. i 1985, så har jeg taget det som udtryk for, at ministeren siger, at dette her er midlertidigt. Men nu hører jeg altså, at det egentlig ikke er det. Jeg kan ikke se, at der alene ved de 75 særlige stillinger for narkotikabekæmpelsen kan redegøres for en sådan halvering af udgifterne fra 1985. Men det er måske en misforståelse.

En anden ting, jeg gerne vil nævne, og som jeg ikke nåede før, er de oplysninger, der gives på side 3. Jeg synes, de er ganske interessante og må få os til at vurdere disse problemer grundigere og skaffe os flere oplysninger. Det er dette med, at den samlede afsoningspulje er steget så og så meget fra 1974 til 1981. Men når man undersøger, hvor mange af disse der er alvorlige, store, over 2 år, viser det sig, når man opstiller det på en lidt anden måde, end det er gjort her i materialet, at de, der har fået en dom på over 2 år, udgør en faldende andel. Den er reduceret fra 6 ¼ pct. til 5 ¼ pct., altså med næsten ¼ i den periode, men de tegner sig for en væsentligt stigende andel af den samlede strafpulje, nemlig fra 27 pct. til 42 pct. Der er et eller andet besynderligt her. Medmindre man direkte kan påvise, at vi lige pludselig har fået en kategori af særlig ondartede forbrydelser, som gør, at nogle ganske få får meget lange fængselsstraffe, som man ikke